

Rozália Novotná

Brána snov

I. diel

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0024-3

OBSAH

Venovanie	2
Úvod	2
Ukážky	2

PRVÝ DIEL 5

I. Hádky, rozchody a útek	6
<i>Vyvolený- Maxov príchod</i>	10
<i>Domov, sladký domov</i>	12
<i>Merlin, strach a obavy</i>	14
<i>Pátranie</i>	20
<i>Zázrak- začiatok či koniec.</i>	22
<i>Opätovné zblíženie.</i>	26
II. Linzi a jej starosti	28
<i>Peklo na zemi</i>	34
<i>Spomienky, samé spomienky</i>	42
<i>Tajné plány</i>	45
<i>Útek</i>	55
<i>Smútok, strach a obavy</i>	58
<i>Záhady, záhady a spomienky, ktoré objasnia mnohé veci</i>	64
<i>Pátranie na Zemi a ľudská beznádej</i>	73

Venovanie

Túto knihu by som rada venovala svojim rodičom, mojím dvom bratom, priateľovi Erikovi a celej svojej rodine a nielen preto, že ich mám najradšej na svete.

Chcem sa im poďakovať, za to, že ma vždy podporovali a hodnotili kladne moju tvorbu.

Úvod

Táto kniha je cesta cez Bránu snov do sveta fantázie. Kde dobro a zlo bojujú aby štyri krajiny mali opäť slnko, klud a mier.

Ukážky

Túžil chytiť ten jej tenký krk do svojich ozrutných pazúrov a zmačknúť ho.

„Niééé!“ - zakričal z celej sily hrubým zoslabnutým hlasom, zakňučal a utiekol. Musel utekať, bežať ďalej a neobzrieť sa späť. Vedel, že keby zastal, čo len na malú chvíľu všetko by bolo stratené. Mal chuť ochutnať ľudskú krv. Bolelo ho telo, svaly, bolelo ho srdce. Vedel, že smrť by bola pre neho vykúpením. Nikdy by sám od seba nikomu neublížil. Bojoval by s tým, ale stačilo by raz nebyť až tak silný, jediný raz podľahnúť sile zla a všetko to dobré čo urobil., celý tento boj by bol nadarmo. Chcel aby si ho ľudia pamätali takého aký bol, nie aký je teraz

== . ==

„Tak teraz sme tu iba ty a ja Max iba my dvaja. Tu ti už nepomôžu tvoji priatelia ani vaše dary. Pchá, ty úbožiak. Pokloň sa mi a možno ťa nechám žiť.“

„Nikdy.“

„Hm.... nenechám.“

„Bojuj mladý.“

Darkwolf priskočil k nemu, bol ešte stále mužom.

„Nie Max nezmením sa. Vieš chce to dôstojnosť“- toto tu, ukázal rukou navôkol a zatváril sa pohrdavo.

“ No tak šermuj poriadne ak chceš trafiť tak tu na ľavú stranu hrude, hups to, ale asi vieš nie.“- zasmial sa.

== . ==

„No.....,“ povedal Merlin, ale nedopovedal, lebo z vonku sa ozval dupot utekajúcich kopýt a prudké zastavenie.

V tom momente rýchlo vybehli z chaty von. A ten cudzí návštevník nebol nik iný ako Summer. Vrátila sa z dlhej a náročnej ceste po štyroch krajinách aby vedeli všetko

o nepriateľovi, ktorý bol silný, ale jeho súperovi tiež. Lenže kto vyhrá tento boj nevedel nikto.

== . ==

Sme ako duša a telo ako jeden a teraz ty si duša a ja telo.
Bez teba som ničím.

== . ==

Tu ma nikto hľadať nebude. Domov sa vrátim tak v utorok. Ja na žiadny výlet nejdem.

== . ==

Linzi nie je doma. Ona utiekla. Nie, nie. Možno odišla k Nickovi alebo sa prejšť...

== . ==

Brána snov

Prvý diel
ISBN 978-80-560-0024-3

I. Hádky, rozchody a útek

Ahojte milý čitatelia. Chcela by som vás pozdraviť a popriať veľa zábavy a fantázie pri čítaní mojej knihy. Takže usad'ťe sa do kresiel uvádzame: Bránu snov!!!

V jednom menej hlučnom meste žila milá rodinka Brodiovcov. Názov miest nebudem uvádzať aby si každý čitateľ mohol sám vymyslieť či to nebude jeho mesto, lebo pozná taký podobný park či pozná podobné miesto. A tam, kde bývali Brodiovci bolo pre nich toto mesto zázračné. Páčilo sa im ticho a kl'ud, mesto po akom túžili, milí susedia, pekné prostredie pri neďalekom veľkom parku. Bolo tu fajn. Lenže žiadna rodinka nie je bez chýb a ani táto sa bez nich nezaobišla. Bol pekný deň. A plný hádok....

"Katrin prečo ma stále vypočúvaš? Ja to už nevydržím, zbláznim sa z teba. Stále ma vypočúvaš. Ja viem, že v minulosti som spravil chybu, ale povedala si, že si na to zabudla."

"Ja viem Luis, ale ty už zase chodíš domov neskoro a nedvíhaš telefón. Tvoja sekretárka hovorí, že si stále na nejakej porade. Čo si mám o tom myslieť"

"Chceš počuť pravdu, dobre. Áno mal som inú. Ja nechcel som, ale stalo sa,"- vtedy si sadol na gauč a zalomil si hlavu do rúk a potom dodal:

"Ale stalo sa to, s tým už nič nespraviš. Nepovedal som ti to skôr kvôli Maxovi."

"Koľko? Tak koľko?"- pýtala sa ešte spokojná Katrin.

"A kto je to"?

"Už mesiac a je to Syndi."

A vtedy sa už Katrin neudržala a vykrikla :

"Čo? Takže už mesiac. Celý mesiac. A ja sprostá som si nič nevšimla. Mohla som tušiť, že to je tá tvoja sekretárka."

"Katrin prepáč mi to!"- chcel ju chytiť za rameno, ale vytrhla sa mu.

"Pusť! Doma máš rodinu a ty na nás vôbec nemyslíš. Ty hnusák!"- kričala a búšila do neho päťami.

Luis jej chytil ruky, aby sa upokojila, ale vytrhla sa mu. Pozrela sa na neho. Chrbtom ruky si utrela oči od slz a povedala:

„Pre takého chlapca ako si ty sa neoplatí vyroniť jedinú slzu. Dobre ty si to chcel. Zbaľ si veci a vypadni!"- kričala od zúrivosti.

„ Vypadni, rozumel si!“

Keď Luis stále nechápal, hodila o zem vázu s kvetmi.

“Tak padaj! Okamžite vypadni! Veci si zoberieš, keď nebudem doma ani ja ani Max.”

"Počkaj Katrin nešlo o nič vážne len sme sa priatelili.

Bolí sme pár krát na obede a iba sme sa rozprávali.“

„Tak prečo si mi to nepovedal?“

„Bál som sa, že to nepochopíš.“

„A to ti mám veriť? Pozri sa mi do očí a povedz mi, že sa nič nestalo. No čakám. Vidiš nedokážeš to.“

„Bol som opitý.“

„Chod' preč!“

„Aspoň sa rozlúčim s Maxom.“

"Nie na to si mal myslieť, keď si liezol do postele s tvojou sekretárkou."

Luis sa teda pobral, zobral si bundu a kľúče od auta, obul si topánky a otvoril dvere. Ešte sa pozrel na Katrin.

"A aby som nezabudla, ak mi niečo budeš chcieť, zavolaj môjmu právnikovi. Pretože zajtra podávam žiadosť o rozvod." - a zabuchla za ním dvere.

Pomaly prešla do obývačky a oprela sa o stenu, skĺzla po nej chrbtom a začala plakať.

Lenže ani jeden nevedel o tom, že celý tento "rozhovor" si zatiaľ vo svojej izbe vypočul Max. Malý chlapec s tmavými očkami aj vláskami.

Max ležal vo svojej postieľke a paplón mal vyhrnutý až po bradu a plakal. Nemal to rád. Nemal rád keď sa jeho rodičia hádali. Nerozumel prečo a tak premýšľal čo spraví.

A zatiaľ, čo Katrin v obývačke po hodine plkania zaspala, Max sa teplo poobliekol, pobalil si do malého ruksáčika baterku, macka, mapu, kompas a potichu po schodoch zišiel dolu. Dal si bundu, šalik, rukavice a topánky. Ešte pobozkal mamičku na čelo a odišiel. Išiel dlhou cestou pomedzi rodinné domy do lesa.

V tento večer bola tuhá treskúca zima. Všade bola veľká tma, ale mesto ešte osvetľovali svetlá lúčov. Keď bol na konci dediny obzrel sa.

Pozrel na svoj domov a pomyslel si: "Možno keď odídem, tak sa mamička a otecko už nebudú hádať." - pomaly začal vchádzať do lesa. Potichu si otvoril batoh a vybral baterku. Zapal ju a osvetľoval si ňou cestu, ale čím hlbšie vchádzal do lesa, tým ťažšie sa mu kráčalo nielen od snehových závejov, ale aj od únavy.

Lenže Max už naozaj začal strácať sily, rozhodol sa, že si sadne pod tmavý veľký buk.

"Aha, tamten veľký buk vyzerá, že by ma mohol uchrániť trochu pred studeným vetrom" - pomyslel si Max.

Odkryl zo zeme sneh a sadol si na batoh. Maxovi sa pomaly začali zatvárať viečka a o chvíľu už nevnímal svet, oprel sa o kmeň stromu, hlavu si oprel o ruky a zaspal.

Zatiaľ čo malý Max vonku spal v hustom a tmavom lese, jeho nič netušiaci matka doma spala. No a otec sedel v kaviarni a rozmýšľal nad sebou .

Práve keď Max spal, začal z oblohy padať hustý sneh. Pomaly si predieral cestu pomedzi vetvy a listy či ihličie lesných stromov smerom k nemu, no ale Max stále tuho spal. Líčka už nemal ružovučko - teplé, ale bledé, bledulinké. Prešlo niekoľko hodín, no sneh akoby sa vyhybal miestu kde spal Max, síce ho trošku osnežilo ale ešte stále ho bolo vidno.

Vyvolený- Maxov príchod

Potom prestalo snežiť. Vetrík ustal a v lese ostalo mrazivé ticho. Ale keď sa Max prebudil pozeral okolo seba s otvorenými ústami a vyvalenými očami. Nevedel sa vynadávať na tú nádheru a veľmi sa čudoval. Bol deň, ale aký deň. Svietilo krásne letné slnko, snehu nikde nebolo. Naokolo rástli kvety a voňavá tráva.

"Prečo je leto? Ako to? Veď bola zima"- čudoval sa Max.

"Hej kukuk. Húúú. Áno ty. Pod' sem!"

"Summer kto to je?"- opýtalo sa malé stvorenie vedľa nej.

Max sa pomaly dvihol zo zeme. Ešte stále sedel pri veľkom dube. Ale teraz vyzeral ináč. Dookola stromu rástli v kruhu červené muchotrávky. Pomalými krokmi sa presunul bližšie k dievčaťu s blond'avými vlasmi , žlto-modrými šatôčkami a modrými očami. A vtedy uvidel to malé stvorenie z blízka. Bola to malá víla. Mala blond'avé vlásy, žlté šatôčky a malé krídelká. Nevedel sa na ňu vynadávať. Veď v živote nevidel vílu.

"Ahoj ja som Sammer a ty?"

"Ja som Max. A kto je ona?"- spýtal sa.

"Ja som Violet"- povedala a nežne sa uklonila.

"Kde to som? A prečo je leto? Veď bola zima."

"Nie u nás nikdy nie je zima. Čo je to tá zima?"

"No vieš Sammer to je ročné obdobie. A vtedy z neba padá sneh."- povedal Max.

Áno už viem, to sú tie biele guľôčky čo padajú na Zem"- povedala Violet.

"Vieš povedal nám o tom Merlin."

"Merlin? Vy tu máte Merlina?"- opýtal sa Max.

"Nie, ozajstný Merlin zomrel už dávno. Náš Merlin je mladý muž, ktorý pozná veci o ktorých my nevieme, ale dobre, poďme sa hrať. Potom Ťa za ním zavedieme."- povedala Sammer.

"Áno poďme!"- povedal Max.

V tomto čudnom svete úplne zabudol na svoju rodinu. Na mamu a ocka. Ale Max, Sammer a Violet sa pretekali po lese. Zabávali sa, skákali v jazierku po kameňoch a cestou stretli aj veľa zvieratiek a ďalšie víly.

"Ahojte. Kto to je Sammer?"- opýtali sa.

"Toto je Max."- povedala Sammer.

"Ahojte."

"Max toto je Mel, Prem, Dick, Marti a All"- predstavila ich Sammer.

"Poďte sa s nami hrať!"- navrhol Max.

A tak sa vŕali po mäkučkých chumáčikoch machu a trávy. Víly Maxa ťahali za uši a vlasy. Max ich zasa štekľil stebľom trávy. Hrali sa dlhé hodiny a Max zabudol aj na smútok. Bol šťastný, ako dlho už nebol.